

ALZHEIMER: VIURE-HI I CONVIURE-HI

PRESENTACIÓ DEL TEMA I ELS OBJECTIUS

La malaltia de l'Alzheimer, una de les demències que més població afecta arreu del món, és el tema principal del meu treball de recerca.

Amb el títol *Alzheimer: viure-hi i conviure-hi*, he volgut fer una petita introducció a aquesta demència. És molt fàcil referir-s'hi, parlar-ne, opinar,... però només la gent que la coneix d'aprop és capaç de descriure-la realment. Aquesta malaltia no només afecta a aquelles persones que la tenen, sinó que també passa a formar part de la vida de les persones que envolten els malalts. Requereix temps, dedicació, paciència i diners, ja que els pacients acaben perdent la capacitat de realitzar les seves funcions bàsiques del dia a dia i, a més a més, es va desenvolupant poc a poc durant un llarg període de temps.

L'Alzheimer encara és molt desconegut, i no només perquè encara no s'ha trobat la manera de curar-lo. Cada cas és diferent, no afecta a les persones sempre de la mateixa manera i sempre et pot sorprendre.

Tot i això, hi ha un seguit de prototips establerts i, el descobriment de com poder ajudar a les persones que es veuen afectades per la malaltia, és el que s'exposa en el treball que hi ha a continuació. He plantejat com podria ser el dia a dia de les persones que es troben constantment en contacte amb aquesta demència (des dels mateixos malalts, fins als familiars i especialistes socio-sanitaris).

METODOLOGIA

Durant els mesos que vaig estar realitzant el treball vaig seguir unes pautes clares i em vaig organitzar el calendari des del primer moment.

El primer mes, després de fer la primera reunió amb la meva tutora, vaig començar a buscar possibles centres on realitzar la part pràctica o fer entrevistes. Vaig enviar diferents correus i, al final, vaig poder anar a la Fundació Pascual Maragall a principi de juny. A finals d'aquest mateix mes, vaig tenir l'oportunitat d'anar a la Fundació Santa Susanna uns quants dies per poder observar com és el dia a dia de les persones que pateixen la malaltia i com funciona un centre de dia. Paral·lelament, vaig estar fent recerca d'informació per poder realitzar la part teòrica i vaig fer una entrevista a un psicòleg de la Fundació Uszheimer.

Durant la resta de l'estiu vaig estar redactant el diari de les experiències que havia viscut

a la residència i vaig començar a escriure la part teòrica.

Al mes de setembre vaig fer les dues entrevistes que em faltaven (a un familiar d'una persona que pateix Alzheimer i a un neuròleg) i vaig continuar treballant en la part teòrica. El mes d'octubre va ser el que vaig dedicar a la fer la "Guia per viure i conviure amb l'Alzheimer", és a dir, la part pràctica del treball que vaig poder realitzar gràcies a les conclusions extretes de llibres, les entrevistes i l'experiència viscuda. Un cop feta, ja només vaig haver d'anar acabant el que em quedava de part teòrica i annexes, i anar polint petits detalls que s'havien d'arreglar.

RESULTATS I CONCLUSIONS

Des d'un bon principi, vaig començar dient que jo volia saber què significava realment viure i conviure amb l'Alzheimer. Jo tenia una petita idea del que era, sabia que no era tan simple com sembla a vegades quan la gent en parla. Però, realment, no m'imaginava fins a quin punt canvia la situació quan t'hi trobes de ple. Suposo que passa igual amb gairebé totes les coses d'aquest món: si no t'informes o no ho vius, no saps què significa ni què implica.

Durant els mesos dedicats al treball vaig poder veure diferents situacions. A la residència em vaig trobar amb persones que, tot i saber que no es curarien, tenien l'esperança de poder viure el que els quedava esforçant-se a millorar i a lluitar. I, familiars que es miraven la malaltia com un repte a superar i que tenien ganes de fer-ho de la millor manera possible. Però també hi ha casos, en què la gent es deprimeix només de pensar que algun dia deixaran de recordar qui són, qui han sigut i qui tenen al costat. No és gens fàcil assimilar que et diguin que tens Alzheimer, no és fàcil entendre el que et passa. Però per aquesta raó, val la pena seguir investigant i proporcionar tota l'ajuda necessària a aquelles persones que s'hi troben i ho necessiten.

És important que la gent entengui la malaltia i aprengui a conviure-hi correctament, perquè sinó el mal es multiplica. Si els familiars afronten la malaltia amb bona actitud, el benestar del malalt és molt més gran i es faciliten les coses. No és gens senzill fer-hi front per les persones que hi conviuen: es veuen sorpresos per la malaltia a cada moment, acostumen a deixar de tenir tanta llibertat, els suposa un cost econòmic que a vegades és molt difícil d'afrontar,... però no és una situació que s'escull i val la pena informar-se i intentar fer-hi front amb la màxima positivitat possible.